

Бабата почна. Тѣ слушаха внимателно.

— Единъ бѣденъ селянинъ имаше само единъ синъ Борисъ. Той бѣше ученикъ отъ II отдѣление. За голѣмо съжаление тоя ученикъ бѣше доста лѣнивъ. Никогаши не си приготвяваше уроцитѣ както трѣбва, за това и учителтъ често му се сърдеше. Лѣнивецътъ никакъ не обръщаше внимание на това, та и никакъ не се поправяше. Много пжти не отиваше даже въ училището, а седѣше на нѣкое скрито мѣсто и чакаше да пустнатъ ученицитѣ, та като ги придружаваше, отиваше си у дома. А горкитѣ негови родители нищо не знаеха за това, което ставаше.

Сжщото направи и единъ студентъ зименъ день. Тѣй като стоя цѣлъ день на открито, толкозъ се изстуди щото едвамъ можеше да говори вечеръта когато си отиде. Горката му майка не знаеше отъ какво е измръзналъ нейниятъ синъ.

Отъ студа лѣнивиятъ ученикъ бѣше си добилъ треска. Цѣлата нощъ майка му бѣше при него. А дѣтето отъ силната треска, ту говореше високо, ту се трѣскаше изъ постелката си. Най-послѣ бащата каза: „Е, стига сине, полунощъ е трѣбва да спимъ!“

Като каза това, баба имъ прѣкъсна разговора и си замълча.

— Защо мълчишъ и не продължавашъ, мила бабо? — попитаха братчетата.

— Остарѣла съмъ, мои дѣца, не зная кждѣ прѣкъснахъ разказа — каза бабата.

— Тамъ дѣто бащата му казваше: „Е, стига сине, полунощъ, трѣбва да спимъ!“ — каза Иванчо.

— Тогава, като е така и ний трѣбва да спимъ — каза обичната имъ баба.

И нашитѣ малки трудолюбиви ученици легнаха си, та спаха сладко, сладко . . .

А нощната зимна фортуна свири ли, свири! . . .

Водень.

Дѣдо Христо.

